

It geheim fan de mist

Kolofon

ISBN: 978 90 8954 881 8

1e druk 2016

© 2016 Marianna van Tuinen

Fryske oersetting: Ytsje Steen

Utjouwerij Elikser

Oksekop 4

8911 LE Ljouwert

www.elikser.nl

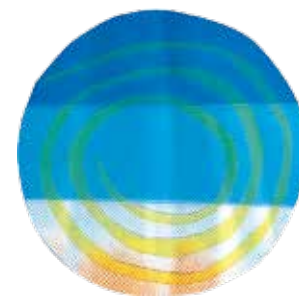
www.mariannavantuinen.nl

Foarmjouwing omslach en binnenwurk: Evelien Veenstra

Neat út dizze útjefte mei fermannichfâldige, opslein yn in automatysearre gegevensbestân en/of iepenbier makke wurde troch de wei fan druk, fotokopy, mikrofilm of op hokfoar wize dan ek, sûnder foarôfgeande skriftlike tastimming fan de auteur en de útjouwerij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

It geheim fan de mist

Marianna van Tuinen

"It is net bûten ús, wy BINNE it!"

Martijn van Staveren - www.buitenaardscontact.nl

Mistich is it op Alivia, altyd mistich. It is in grize, kâlde planeet. De dagen binne fochtich en de nachten tsjuster, want de sombere wietichheid hâldt it ljocht fan sinne en moanne tsjin. Sels in stoarm blaast de damp net oan 'e kant. It is aaklich op Alivia. Oeral binne rotsen, stiennen en grús. Neat wol groeie yn dit keale lânskip en op dizze planeet kin einliks net ien wenje. Of toch? Op in rare platte berch is in stikje grûn mei wat kleur. Dat is griisgrien gers. Dêr streamt in rivierke. Mar ast goed sjochst, ûntdekt ... in hûs! Dêr wenje wêzens, de Alivianen. Sy bliuwe altyd binnen, want binnen is it waarm. De túnman, dy't foar de griente soarget, is sa no en dan wol bûten te sjen. En ek faak in jonge mei in bril op ...

Dat is Matibi. Hy fynt de kjeld net slim. Foar wetter is er ek net bang. Hy rint nei de rivier en set syn bril ôf. Hy giet op 'e knibbels lizzen en hâldt syn holle yn it streamende wetter. Brrrr... !

Mar myn holle is troch dy klets wetter wer helder, tinkt Matibi. Gelokkich mar, want mist is hjir al genôch. Dy heart net yn je holle. Sa suffich as de oaren wol ik net wêze!

Yn it hûs is alles wat se noadich hawwe, fine se op Alivia. Binnen yn it grutte hûs binne de muorren yn gesellige kleuren ferve en de kachel stiet oan, dus wêrom soenen je sinne winskje? Yn 'e winkel is fan alles te keap. Je kinne wurkje yn it fabryk. Alles is dik yn oarder yn it grutte hûs. De Alivianen hawwe einliks alles, en toch binne se net bliid. Krekt oarsom, se binne hingerich en tryst.

Matibi suchtet.

“It komt troch dy rotmist. As de sinne skynt, komme se wol nei bûten. Dan wurde se wol fleurich!”

Matibi skept mei syn hân noch wat wetter oer syn gesicht, set syn bril op en komt oerein.

“Ik moat soargje dat ik helder bliuw. Ik sil ris goed neitinke oer dy mist”, seit er, en hy rint werom nei it hûs.

Yn de hal fan it grutte hûs giet Matibi by de trep op. Dan stiet er op de earste ferdjipping. Hy kin iderien sjen.

Der gebeurt in soad yn 'e hal. De iene Aliviaan hellet boadskippen en in oaren bringt de bern nei de kresj. Ek by it fabryk is it drok.

Ynienen wit Matibi wat hy mist. Gjinien laket! En se rinne net, se sjokke. Se prate net, se mompelje. Op harren gesicht is neat te sjen. Harren blik is dof en leech. Matibi wurdt dêr heel treurich fan. Ik woe dat hjir ris wat wille wie, tinkt er. Mar hoe krij ik dat foar elkoar?

Hy sjocht wer nei ûnderen. Dêr stiet Lumus, dy't grut is en belangryk. Hy lit syn gasten deryn: Faber, sjef fan fabryk en winkel, Munto, baas fan 'e bank, en dokter Toksy. Dy komme alle dagen, en se binne dan oeren oan it fergaderjen. Wêroer einliks? Net ien wit it, want oaren meie dêr net by wêze. De minsken neame Lumus 'ús baas'. Se bewûnderje him omdat er lang ferlyn it hûs foar harren boud hat. Dat is frjemd. Alivia is keal. Nergens is in beam te sjen. Wêr komt dan dat hout wei? En dy bakstiennen? In raar ferhaal. Der is noch wat nuvers: Lumus en syn trije helpers sjogge der heel oars út as alle oaren op dizze planeet.

Matibi fertrout it net. In pear kear hat er probearre om Lumus wat te freegjen. Dy die dan krekt as seach er him net en draaide him om.

"Hy is net sa'n prater," sizze de minsken, "mar wy binne him tankber. Troch him hawwe wy in hûs. Stel je foar dat wy yn in grot wenje moasten! Wy binne nó al sa faak siik!"

Logysk, tinkt Matibi bitter, wy hawwe ommers ek noait sinne!

